

Sant Sebastià

Figaró-Montmany

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Nucli del Figaró
Emplaçament Camí de la Noguera Punxeguda n.1.

Coordenades:

Latitud: 41.72426
Longitud: 2.27462
UTM Est (X): 439667
UTM Nord (Y): 4619416

Classificació

Número de fitxa 08134-176
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Contemporani Modernisme Noucentisme
Segle XX
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 49205DG3199N
Autor de la fitxa Anna M. Gómez Bach
Data de registre de la fitxa: dl., 31/01/2005 - 00:00

Descripció

Residència d'estiueig que va tenir diferents usos fins a convertir-se en una finca de diversos propietaris. La casa és un edifici d'època noucentista que manté elements del modernisme centreeuropeu. Consta de tres pisos, d'estructura cúbica, línies netes, decoració clàssica i alguns elements propis de l'arquitectura

tradicional. La coberta a dues vessants es recolza en puntals de fusta. A la planta baixa, al peu del Camí de la Noguera Punxeguda hi ha els diversos accessos, tots de punt rodó i amb graonada. La major part de les finestres de l'edifici són d'arc escarcer amb un emmarcament de motius vegetals de fusta i protegides amb porticons exteriors. A la banda del carrer hi ha un porxo amb sis columnes clàssiques d'orde toscà en què es sustenta una balconada amb balustrada. A la façana posterior, s'hi troba un mirador poligonal amb sis columnes. En aquest punt hi ha una pendent molt pronunciada a causa de l'abruptuositat del terreny que es salva amb la construcció d'un soterrani bastit amb doble mur que a la vegada fa de contrafort de tot el conjunt.

Història

El fenomen de l'estiueig al Figaró s'inicià a principis del segle XX amb la millora de les comunicacions que va permetre l'ocupació de cases antigues i la construcció de noves residències per part d'estiuejants, procedents principalment de Barcelona. Inicialment les cases destinades als estiuejants es van construir a les afores del nucli antic del Figaró, sobretot a la part alta del municipi, per tal de gaudir de les millors vistes i distribuir les cases sense problemes d'espais. L'exemple més isolat és segurament el de Sant Sebastià, ja que aquest gran casal es troba a l'extrem més septentrional de la Vall del Congost a peu de la baixada del camí de la Noguera Punxeguda. La presència d'estiuejants va anar augmentant i, així, l'any 1912 es deia que a la població autòctona calia "agregar en verano gran número de vecinos de temporada que en el presente año han pasado de 80 familias. El vecindario de la temporada de verano va aumentando continuamente cada año, pues en 1904 lo formaban sólo unas 30 familias, y esto es debido a que no sólo se construyen nuevas viviendas en terrenos aún no edificados sino también otras nuevas y se restauran y embellecen otras, que enseguida pasan a ser ocupadas por forasteros". Les conseqüències de la presència de nombrosos estiuejants foren importants per al municipi i la població local. N'hi havia, sens dubte, de preocupants, com l'ocupació de cases antigues, que anava "en detrimento del vecindario fijo, que por esta razón tiende a disminuir", o l'augment general de preus, mentre altres eren positius (adopció de mesures d'higiene pública, activació del sector de la construcció). Actualment, l'empremta més evident de l'estiueig històric al Figaró és la presència d'imponents torres modernistes, edificis de gran bellesa comparables als que es troben en altres localitats del Vallès.

